

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH
TẬP 176

KHÚC CA CHÚNG ĐẠO

SỐ 2014

HỘI VĂN HÓA GIÁO DỤC
LINH SƠN ĐÀI BẮC XUẤT BẢN

SỐ 2014

KHÚC CA CHÚNG ĐẠO

I. Như Lai Vô Thượng Thiên.

Anh thấy chằng:

Dứt học, vô vi, ấy đạo nhân.

Không trừ vọng tưởng chẳng cầu chân?

Tánh thực vô minh tức Phật tánh,

Thân không ảo hoá tức Pháp thân.

Pháp thân giác rồi không một vật

Vốn nguồn tự tánh thiên chân Phật.

Năm ấm: ảo như mây lại qua,

Ba độc: huyễn hoặc bọt còn mất.

Chứng thực tướng, không nhân pháp,

Sát na rũ sạch a tì nghiệp.

Bằng đem lời vọng đối chúng sanh,

Tội rút lưỡi nguyện mang cùng kiếp.

II. Cảnh Giới Tư Chứng:

Thoát giác rồi Như Lai thiên,

Sáu độ muôn hạnh thể tròn nguyên.

Trong mộng lao xao bày sáu nẻo,

Tỉnh ra bần bật chẳng ba nghìn.

Không tội phước, không thêm bớt,

Tánh mình vắng lặng đừng hỏi bắt.

Bay lâu gương bụi chữa từng lau,

Này lúc rõ phân can dứt khoát.

Ai không niệm? Ai không sanh.

Gọi người gõ hỏi nguồn cơn ấy:
 Câu Phật ra công mấy thuở thành?
 Buông bốn đại, đừng nắm bắt,
 Tánh mình vắng lặng tùy âm trắc.
 Muôn vật vô thường thấy thấy không,
 Đáy chính Như Lai thật viên giác.

III. Đại Ý Chí:

Dám nói quyết, rõ chân Tăng,
 Ví còn thắc mắc xin thưa rằng:
 Thăng tận đầu nguồn phăng dấu Phật,
 Chọn lá tìm cành ta chẳng đương!
 Ngọc ma ni, người có biết,
 Như Lai kho ấy thâu trọn hết:
 Sáu ban thân dụng không chẳng không,
 Một điểm viên quang sắc chẳng sắc.
 Tịnh năm mắt, được năm lực,
 Có chứng mới hay không lượng được,
 Trong gương ngắm ảnh dễ thấy hình,
 Đáy nước mờ trắng không nắm nguyệt.

IV. Con Đường Niết Bàn:

Thường một mình, thường tản bộ,
 Đạt giả lại qua Niết bàn lộ,
 Điều xua thần nhẹ dáng thanh thanh,
 Xương cứng thân gầy ai chiếu cố?
 Hèn con Phật, miệng xưng nghèo,
 Rõ thực thân nghèo đạo chẳng nghèo,
 Nghèo ắt thân thường manh áo chấp,
 Đạo ắt tâm hằng châu báu đeo.
 Châu báu đeo dùng chẳng hết,
 Tùy duyên rải khắp thềm keo kiết,
 Ba thân, bốn trí thể tròn nguyên,
 Tám giải, sáu thông tâm ấn hiệp.
 Bậc cao một quyết là xong hẳn,
 Kẻ thấp càng nghe lại lấm ngờ.
 Hãy vớt trong lòng manh áo bẩn,
 Xá vì tình tiến hướng ngoài khoe?

V. Chuyển Phẩm Chương đạo Thành Phẩm Trở Đạo:

Mặc ai biếm, mặc ai gièm.

Châm lửa đốt trời nhọc xác thêm,
 Ta nghe như uống cam lồ vậy,
 Tan hết vào trong chẳng nghĩ bàn.
 Xét lời ác, ấy công đức,
 Đó mới chính là thầy ta thực.
 Chớ vì bóng bỏ nổi oan thân,
 Sao tỏ vô sanh, nêu nhĩn lực?

VI. Tông Thông Thuyết Thông:

Tông cũng thông, thuyết cũng thông,
 Định huệ sáng tròn chẳng trệ không,
 Nào phải mình ta riêng đạt đấy,
 Hằng sa chư Phật thể chung đồng.
 Sư tử hống thuyết vô úy,
 Trăm thú nghe qua xé óc tuỷ.
 Hương tượng chạy dài hết liệt uy,
 Thiên long lạng ngóng lòng hoan hỷ.

VII. Tâm Ấn Tào Khê:

Chơi biển cả, dạo rừng thiêng,
 Tìm thầy hỏi lấy đạo tham thiên.
 Tự ngày rõ nẻo Tào Khê ấy,
 Mới hay sống chết chẳng tương can.
 Đi cũng thiền, ngồi cũng thiền,
 Nói im động tịnh thấy an nhiên.
 Phỏng gập gươm đao thường nhẹ hững,
 Ví nhằm thuốc độc vẫn bỗng tên.

VIII. Tự Giác:

Thầy ta được thấy Nhiên Đăng Phật,
 Bao kiếp từng làm tiên nhĩn nhục.
 Máy hồi tử? Máy hồi sinh?
 Sanh tử mơ màng không định dứt!
 Tự thời thoát ngộ pháp vô sanh,
 Cơn vinh nhục mừng lo gì ta?
 Vào rừng sâu, ở lan nhã,
 Núi doings, tùng già ôm bóng cả,
 Thong dong ngồi tịnh mái chùa tranh,
 Cảnh lặng lòng yên thanh thoát lạ!
 Biết là xong tất, chẳng cần công,
 Thấy thấy hữu vi pháp chẳng đồng,

*Cửa cho trụ tướng phước trời hưởng,
 Ví như tên nhắm bắn hư không.
 Đà bắn hết, mũi tên rơi,
 Kiếp sau hận cũ lại bởi bởi,
 Sao bằng tự cửa vô vi ấy,
 Một nhảy vào liền đất Như Lai.*

IX. Giác Tha:

*Cốt ở gốc, lo chi cành,
 Như ngọc lưu ly ngậm ánh trăng.
 Đã hay thấu được châu như ý,
 Lợi ta lợi người không biết mấy,
 Trăng sông tỏ, gió tùng lay,
 Đêm trường thanh vắng- để chi đây?
 Ngọc giới hạnh, tâm in, tánh tỏ,
 Trên mình mây ráng khoác làm y,
 Bát thấu rỗng, gậy giải cọp,
 Hai dãy khoen vàng khua lạnh lót.
 Phải đâu hư sự giữ làm gì.
 Gậy báu Như Lai đấu tự nghi.*

X. Đất Như Lai:

*Không cầu chân, chẳng dứt vọng,
 Mới hay chân vọng không chẳng tướng.
 Chẳng tướng chẳng không không chẳng không,
 Ấy mới Như Lai chân thực tướng.
 Gương tâm sáng, soi chẳng ngại,
 Suốt thông chiếu khắp hằng sa giới.
 Muôn tượng um tùm ảnh hiện trong,
 Một điểm viên quang không nội ngoại.
 Đắm ngoan không, phá nhân quả,
 Bừa bãi, rồi ren càng thêm họa.
 Bỏ có, níu không, bịnh vẫn nguyên,
 Khác nào trốn nước sa vào lửa.
 Buông vọng tâm, giữ chân lý,
 Buông giữ tâm hoàn tâm xảo ngộ,
 Đạo nhân chẳng rõ dốc lòng tu,
 Chân thành nhận giặt làm con quí.
 Tốn pháp tài, dứt công đức,
 Chỉ vì điên đảo, theo vọng thức.*

Cho nên thiền pháp dạy thông tâm,
Thoắt chứng vô sanh, sáng trí Phật.

XI. Hành Như Lai Sự:

Đại trượng phu cầm kiếm huê,
Ánh Bát-nhã hê kim cương loé,
Đã hay ngoại đạo bạt tâm mê,
Lại khiến thiên ma lùi khiếp vía.
Nổi pháp lôi, đánh pháp cổ,
Bủa mây từ hê, rưới cam lộ
Voi rồng dẫm bước nhuận ân sâu,
Năm tánh ba thừa đều tỉnh ngộ.

XII- Vô Trụ Niết Bàn:

Cỏ phi nhị đơm ròng đỉnh tuyết,
Vị đề hồ ta từng nếm biết.
Một tánh viên thông muôn tánh hết,
Một pháp bao gồm muôn pháp hết,
Một trăng hiện khắp tất cả nước,
Tất cả trăng nước một trăng nhiếp,
Chư pháp thân Phật vào tánh ta,
Tánh ta cùng với Như Lai hiệp.
Một địa gồm đủ tất cả địa,
Chẳng sắc chẳng tâm chẳng hạnh nghiệp,
Búng tay, tám vạn pháp môn thành
Nháy mắt, rữ xong ba kỳ kiếp,
Tất cả văn tự chẳng văn tự,
Cùng linh giác ấy nào cang dự?
Không thể chê, không thể khen,
Như hư không ấy vốn vô biên.
Tìm kiếm đã hay không thấy được,
Mà luôn trước mắt vẫn thường nhiên.
Lấy chẳng được, bỏ chẳng được,
Trong cái chẳng được là cái được,
Im thời nói, nói thời im,
Cửa đại thí mở thông thông suốt.
Có người hỏi ta giải tông nào,
Xin thưa: Ma ha Bát-nhã lực.
Làm ngược làm xuôi trời biết đâu,
Rằng phải rằng trái ai rõ được.

XIII- Truyền Tâm Pháp Yếu:

Ta sớm từng qua bao kiếp tu,
 Nào dám sai ngoa lời dối mị,
 Dụng pháp tràng, lập tông chỉ,
 Rõ ràng tâm Phật ứng Tào Khe.
 Thoạt tiên Ca Diếp đèn tâm truyền,
 Hăm tám đời Tổ sư Tây Thiên.
 Pháp sang đông, vào Trung Thổ,
 Bồ-đề Đạt Ma là sư tổ.
 Sáu đời y bát thiên hạ nghe,
 Người sau được đạo nhiều vô số.
 Chân chẳng lập, vọng vốn không,
 Hữu vô dứt trọn chẳng không không.
 Hai chục cửa không nguyên chẳng chấp,
 Một tánh Như Lai vốn thể đồng.
 Tâm là căn, pháp là trần,
 Thấy đều ngán bụi ám gương trong,
 Bao giờ ngán hết gương trong lại,
 Tâm pháp cùng quên tánh rõ chân.

XIV- Ma Chương Thời Mạt Pháp:

Ôi mạt pháp! Ác thời thế!
 Chúng sanh phước mỏng không cầm chế.
 Hiền thánh xa rồi, tà vạy sâu.
 Ma mạnh pháp yếu nhiều ác tệ,
 Nghe nói Như Lai phép đốn tu,
 Hận chẳng nghiên tan như ngói bể.
 Tại tâm làm, tại thân chịu,
 Đừng có kêu oan chớ trách người.
 Muốn khỏi nghiệp vương muôn kiếp lụy,
 Vành xe chánh pháp chớ chê cười.

XV- Khí Tượng Phật Thừa:

Rừng chiền đàn không tạp thụ,
 Sâu kín um tùm sư tử trú.
 Cảnh vắng rừng im một mình chơi,
 Cao chạy xa bay chim cùng thú.
 Sư tử con, chúng theo mẹ,
 Tuổi mới lên ba đã rống khỏe.
 Chó rừng dẫu bén gót Pháp Vương,

Trăm năm yêu quái há mồm suông!

XVI- Pháp Viên Đốn:

*Pháp viên đốn vượt tình thường,
Mọi niềm ngời vực quyết không vương.
Sãi tôi đâu sính bàn nhân ngã,
Sợ lạc đường tu bố đoạn thường.
Thị chẳng thị, phi chẳng phi,
Sai lạc đường tơ ngàn dậm đi,
Thị: đấy Long Nữ thoát thành Phật,
Phi: đấy Thiện Tinh rơi địa ngục,*

XVII- Chứng Tích Cá Nhân:

*Ta sớm bao năm chuyên học vấn,
Từng viết số sao tìm kinh luận,
Phân biệt danh tướng mãi không thôi,
Vào biển đếm cát tự chuốc hận,
Quả đáng bị Như Lai quở trách,
Châu báo của người có gì ích?
Lâu nay đấng đót rõ công suông,
Uống bậy làm thân phong trần khách!
Tánh tà vạy, giải lạc lâm,
Chẳng được pháp Như Lai đốn chế,
Hai thừa tinh tiến thiếu đạo tâm,
Ngoại đạo thông minh không trí huệ,
Như trẻ dại, như ngu si,
Thấy nắm tay không quyền tướng thiệt,
Chấp lấy ngón tay làm mặt nguyệt,
Bóng ma căn cảnh uống công ghì!
Chẳng thấy một pháp tức Như Lai.
Nên cũng kêu là Quán Tự Tại.
Tỏ rồi, nghiệp chướng hoá thành không,
Chưa tỏ, nợ xưa đành trang trái,
Đói gặp tiệc vua không thể ăn,
Bệnh tránh Y Vương sao mạnh được?
Thiền trong biển đục rõ kiến lực,
Sen trong lửa đỏ muôn đời rực.
Dõng Thi phạm giới chứng vô sanh,
Sớm vẫn viên thành trong cõi tục.*

XVIII- Duy Ma Sư Tử Hống:

Sư tử hồng thuyết vô úy, Thương thay ai vẫn mê
 mờ rồi, Mảng e tội chướng lấp Bồ-đề, Chẳng
 được Như Lai mở kho bí! Có hai Tỳ khưu phạm
 dâm sát,
 Đóm huỳnh Ba Ly thêm buộc siết, Bồ-tát Duy Ma
 chốc giải ngờ,
 Như vừng vương hực tiêu sương tuyết, Bàn nghĩ chi sức
 giải thoát,
 Diệu dụng hằng hà như số cát. Bốn sự cúng dường
 dẫu nhọc bao,
 Muôn lượng vàng ròng dầu tiêu hết, Thịt tan xương
 nát chữa đên xong, Một câu thấu suốt siêu ngàn ức.

XIX- Pháp Vương Vương Pháp:

Đấng Pháp Vương, bậc Tối Thắng, Hằng sa Như Lai
 cùng chung chứng, Ta nay giải vậy như ý châu,
 Người người tin nhận đều tương ứng. Suốt suốt thấy
 không một vật,
 Cũng không người, cũng không Phật Thế giới ba ngàn
 bộn nước xao,
 Mỗi mỗi Thánh Hiền như điện phát. Ví phỏng thiết
 luân trên đầu chuyển, Định huệ sáng tròn luôn chẳng
 biến.
 Nguyệt dầu thành lửa nhật thành băng, Ma nào phá
 được chân thuyết hiện?
 Xe voi dốc ngược vũng đường lên, Sức mấy bọ trời
 ngăn bước tiến? Voi lớn đâu thềm đi dấu thỏ,
 Ngộ lớn sá gì chút tiết nhỏ.
 Đùng dùm trong ống biếm trời xanh, Chưa tỏ, vì anh
 mở rõ.